

Panor. super Prima Secundi Decr.

tutio quo ad fructus medio tempore perceptos. (Ad idem c. significauerunt. de test.) dico, q. cū p. p. dolum & violentiam illius spoliatoris nō valuerit iste possessor fructibus uti, non debet sibi iste dolus prodesse & alteri nocere, cū hoc casu esset omnis æquitas, & sic cessare debeat iudicis officium. Et pro hoc facit iste tex. nam electio est quasi fructus iuris eligendi, ut nō in c. in literis, de resit. spoliat. quæ hic cassatur, non obstante q. liqueret nūc de proprietate pro alia parte. Ex quibus concludit hanc restitutionē non esse inanem, & facit quod nō in simili glo. in clemen. quia regulares, de supplē. negligē. prælat. Glo. in versic. quicquid. est clara, & de materia huius habetur in c. examinata, supra de iudic. & vide Spec. eod. tit. §. fi. † Opp. dicitur hic in tex. quod omnia veniunt in iudicium & c. videtur, quod tantum veniant expressa in libello, & nō alia:

a hinc dicitur, q. sententia^a debet esse conformis petitioni, ut in c. qualiter & quando, 2. de accusa. & lex dicit statum esse iudicem, qui pronunciat super non petitis, ut in l. fin. C. de fidei. lib. Sol. secundum glo. in ver. Id venire. hic tex. potest intelligi primo in iudiciis specialibus, ut in rei vendi. & si. & tunc intelligi debet, q. veniunt omnia, dum tamen possint comprehendere in libello, ita q. sint proportionalia actionis nature in iudicium deducta, ut fructus, expensas, usura & c. Est enim in hoc libellus latissimi iuris: aliis enim non debet recipi libellus generalis, & factus est, qui talem libellum recipit, ut l. fi. & quod ibi nō. C. de anna. except. & de intellectu huius leg. satis dixi in c. 2. de libel. obla. Secundo modo potest intelligi hæc regula posita in tex. in iudiciis generalibus seu vniuersalibus, ut in petitione hereditatis, & actione pro socio, & similibus. In his veniunt omnia, quæ comprehenduntur sub vniuerso, seu sub genere, nisi specialiter excipiantur. Prædicta vera sunt in iudiciis bonæ fidei: secus in actionibus stricti iuris, quia in illis non veniunt, nisi illa tantum, de quibus nominatim actum est, ut veniant, ut ff. de dolo. l. & eleganter, cum simil. Et quæ sint actiones bonæ fidei, & quæ stricti iuris, habetur Instit. de actio. §. actionum, & per glo. in c. cum venerabilis, de exceptio. † Simile dicit glo. in arbitro, ut in c. cum dilectus, de arbit. sed certe in hoc non bene dicit glo. quia non est differentia inter libellum oblatum iudici, & oblatum arbitro, dummodo compromissum non repugnet, argumē. in l. de rebus. ff. de arbit. & nō. Bar. in l. solemus, de iudic. & ideo si compromissum esset super hereditate, libellus generaliter, seu vniuersaliter formatus super hereditate, intelligitur talis, sicut coram iudice, ita & in actionibus specialibus bonæ fidei, dummodo, ut dixi, non obstat compromissum, & de compromisso loquitur c. cum dilectus, allega. in glo.

40 † Vlti. glo. ea. opp. q. plus veniat in condemnatione, q. in petitione, Instit. de act. §. si minus, & in l. 4. ff. de peti. heredit. cum simil. Gl. soluit, q. veniunt coniuncta & connexa, seu accessoria, non extranea, ut dicitur in prin. glo. Vel dic, q. pendente iudicio facta fuit ibi accumulatio, seu aliqua accesserunt rebus petitis, ut quia egi petitione hereditatis pro re, quam tu possidebas de hereditate, si pendente iudicio incipis aliam rem de hereditate possidere, etiam in illa fiet condemnatio, ut in d. l. 4. Sic e contra quandoque minus venit in condemnatione, quam in petitione, ut si pendente iudicio facta fuerit alteratio ex parte rei petite, vel ex parte conuerti, ut quia desit possidere in toto, vel

41 in parte, infra de exceptio. c. aduersario. † Glo. in versic. [Tertio,] inducit tex. q. tres actus inducant consuetudinem, dummodo sit legitimè præscripta. de hac materia plene nō. in c. fi. de consuetud. & per Bar. in l. de quibus, ff. de leg. † Oppo. multipliciter contra textum in fi. in eo, quod præsupponit clericos potuisse præscribere, si peruenissent ad tempus legitimū: videtur enim quod cum ius eligendi non habeat causam continuam, sed discontinuam, requiratur tps duplicatum, ut in l. si sic constituta, ff. quæ ad. ser. am. Sol. gl. in ver. Propter breuitatē, q. secundū canones illud non procedit, ut in c. de quarta, de præscri. Aliter dixit gl. 13. q. 2. in summa, videbatur q. sufficit habere continuationem aptitudine. Nam quotidie quis est aptus ad eligendum, si toties vacaret ecclesia, argumē. l. foramen, ff. de ser. vrb. prædi. & per Ioan. And. in c. Cumana, de elect. & in c. de quarta, preall. vbi plene per Inno. & ibi plenissimè dicam. Et quo ad istum tex. poterit

b teneri, q. ius eligendi^b habet causam continuam aptitu-

dine, vel præsupposito, q. haberet causam discontinuam sufficit tamen tempus legitimū, nec requiritur duplicatum, vel tempus cuius memoria in contrarium non existat. Nam contrarium procedit, quando seruitus debetur a re rei, quia res inanimata non habet animum, & iō non continuatur possessio. Secus quando debetur personæ, quia tunc adest animus continuans possessionem, & sic non obstat, si non habet causam continuam, ut nō. Cy. in l. 2. C. de serui. & Bar. in l. iusto errore. §. non mutat, ff. de vsucap. Vel dic tertio, q. contra ecclesiam indistincte sufficit præscriptio 40. ann. interuenientibus aliis de quibus in c. 1. de præscri. lib. 6. & vt infra subiiciam. Cum ergo tempus a lege statutum sit satis longum contra ecclesiam, fit hæc præscriptio vniformis, arg. in c. ad aures, & in c. de quarta, de præscri. † Secundo oppo. cum ea glo. videtur, q. ex alio capite non debeat hic valere præscriptio, quoniam in præscriptione ecclesiastica, quæ est contra ius, requiritur bona fides, & iustus titulus, ut in c. si diligenti, de præscri. & in c. dudum, de deci. Sed hic clerici nullum habebant titulum, ergo & c. vel saltem debebant allegare causam, quæ requiritur in consuetudine inducenda, arg. in c. peruenit, de censu. Glo. soluit dupliciter. Primo, q. in istis incorporalibus patientia habetur pro iusto titulo, ut l. si ego, ff. de publica. vbi habet publicianam is, qui habet seruitutem per patientiam illius, qui habebatur loco domini, ac si vere habuisset titulum. Secundo soluit, q. speciale est in istis incorporalibus, ut non sit necesse allegare titulum, seu sufficit, quod non vi, ergo & c. Et hæc solutio videtur incidere in idem cum precedenti, & non videtur hæc sol. posse procedere, per c. 1. de præscri. lib. 6. & per nō. in c. si diligenti, infra eo. vbi patet, q. in istis incorporalibus nō procedit præscriptio contra ius commune, nisi adsit titulus. Nam & expresse concessio canonicorum non sufficeret, ut in c. constitutus, de ele. Effet enim quodammodo alienare iura propriæ ecclesie sine solennitate debita, & ideo talis titulus contra ius non sufficeret, etiam si expresse nō interuenisset, iuxta not. in c. dudum, de deci. & in c. 2. de his, que sunt a prela. Et licet glo. hic se remittat ad not. in d. c. si diligenti, tamen ibi non respondet ad illum tex. Ioā. And. ponit hic quatuor solutiones. Prima, q. hoc c. hodie sit correctum per illud c. 1. de præscri. lib. 6. Hęc solutio mihi non placet, tam quia vitanda est iurium correctio, de ele. c. cum expediat, lib. 6. Tum quia c. si diligenti, infra de præscri. quasi hoc vult, quod dictum c. 1. & si corrigeretur istud per illud, non fuisset hic insertum, ut supra in proce. Secunda solu. q. debemus subaudire, q. clerici isti titulum allegabant, hæc est diuinatio. Tertia sol. q. tunc est necessarius titulus, cum præscribitur contra canonicos, ne eligat, quia hoc esset contra ius cōe, sed præscribere contra aliquos forinsecos, cum ipsi eligant, non est contra ius cōe, sed fm ius cōmune, ut 63. dist. c. obeuntibus. Et ideo talis præscriptio procedit sine titulo fm eum. Hęc sol. vñ mihi contra tex. c. cum dilectus, de consuet. vbi expresse probatur iuri communi derogari, si aliqui forinseci haberent ius eligendi cum illis de capitulo. quanquam enim nō sit contra ius commune, q. capitulum admittat aliquem gratiose ad eligendum, maxime religiosum causa consilii & vtilitatis ecclesie (& ita loquitur c. obeuntibus. & c. cum Vinton. de ele. Et hoc facere potest c. toties, quoties cōtin git vacatio, quia non tractatur de præiudicio futurorum, vel ecclesie, sed ipsorum contententium tantum) est tamē cōtra ius cōe, q. aliquis ex debito necessitatis, seu aliquo iure speciali inuito collegio illius ecclesie, vendicat sibi potestatem, ut in d. c. cum dilectus. Itē esset cōtra ius cōe, in quantum prætenderet ius ex sola tacita concessione collegii ipsos admittendi, cum etiam expresse hoc cōcedere non posset, quia licet gratiose posset cōmunicare hoc ius aliis, quoties contingeret vacatio, non tamen pōt hoc ius ad alium transferre in perpetuum, cum sit quedam alienatio iuris ecclesie, & immutare antiquum statum ecclesie, & præiudicare successoribus. Et ideo non potest colligi

ADDITIONES.

- a S. E. B. S. A. P. q. Quod sententia. Vide hanc regulam exornatam per Felin. in c. licet Heli. infra de simo. & per lacin. l. vinum, ff. si cert. pet.
- b S. E. B. S. A. P. q. us eligendi. Quanto tempore præscribatur ius eligendi, tradit in hoc. & Ioan. And. in cap. de quarta, infra de præscri. Bald. in l. 2. ver. quæ ergo, C. de ser. & aqua, Fir. in tract. de episcopo. 3. parte. l. lib. q. 6.